

De innerlijke moestuin

De tempel heeft een moestuin op een volkstuincomplex hier in Apeldoorn. Ik ben graag werkzaam in die tuin. Het vraagt veel aandacht, er moet regelmatig gewied worden. Als je het een beetje laat schieten dan staat het onkruid voordat je het weet al vrij hoog. Vooral met vochtig warm weer gaat het snel. En ook al wiede je het heel secuur, soms komen er zaden van de tuinen erom heen in onze tuin en voordat je het weet is er weer onkruid. Dus er moet regelmatig gewied worden, geplant worden, water gegeven worden. In zekere zin de tuin moet gekoesterd worden en zo nu en dan brengt het fantastische producten voort, groente en fruit. Soms gaan wat dingen verloren door vogels of muisjes. Soms moet er stevig aangepakt worden, soms kan er in de tuin een beetje geluierd worden en genoten worden, simpelweg van de tuin zelf.

Iedereen die een groentetuin heeft of een bloementuin weet dat het werk nooit ten einde is. Het vraagt een input en je krijgt er ook weer het nodige voor terug. Het is een leerproces, elk jaar gaat het een beetje beter wat betreft het kweken van de groente. Maar soms gaat weer een deel verloren door de droogte of door teveel regen. Je werkt met de omstandigheden zoals ze zijn. En hoezeer ik ook een ideaalbeeld in mijn hoofd heb, de tuin is altijd wat hij is in relatie met wat ik erin steek aan aandacht en werk en de omstandigheden, het weer.

Op een of andere manier staat die tuin ook een beetje symbool voor onze innerlijke tuin. Ook daar moet zorg en aandacht aan worden gegeven, moet zo nu en dan gewied worden als de tuin overwoekerd dreigt te worden met de vele gedachten en de verhalen die soms maar blijven woekeren. en ook al houden we het redelijk schoon, zo nu en dan vallen zaden van eromheen in onze tuin: wat we lezen, wat we horen, wat we zien in de media, om ons heen. En ook die kunnen weer wortelen en als we niet verstandig wieden, raakt de tuin ook weer overwoekerd.

En er is het planten en het koesteren van de goede dingen, onze goede intenties, onze verlangens om iets goeds voort te brengen, iets vruchtbaars. Iets wat genoten kan worden door onszelf en wat we kunnen delen met anderen. En ook hier werken we in relatie met de omstandigheden. Soms is de omgeving waarin we zijn een vruchtbare omgeving en soms is het droog of juist heel nat (in figuurlijke zin) en dreigt het goede weggespoeld te worden. Soms raken we een deel van opbrengst kwijt maar ook daar niet over getreurd want uiteindelijk, net zoals in die moestuin, is het werken erin, het bijhouden, het koesteren, het liefde geven iets heel vreugdevols.

En het stopt niet en gelukkig maar want het werken in de tuin, ook in de innerlijke tuin, is vreugdevol. Juist omdat het nooit af is, er is altijd meer te leren, het beter te doen, het vruchtbaarder te maken, het vrijer te maken van onkruid dat overwoekert. Het werk zelf is waar het om gaat en wanneer het werk zelf vreugdevol is, zal het resultaat ook vreugdevol zijn.

Of het nu in andere ogen geslaagd is of minder, ik ben tevreden met mijn tuintje, hoe het ook is. En ik blijf erin werken, het houdt nooit op. Laat je beoefening zo zijn, ben een goede tuinder in je eigen tuin. En daarmee maak je de wereld ook een stukje mooier, al was het maar omdat je tuintje kan schijnen en misschien als voorbeeld kan dienen naar anderen. Want dat is ook hoe ik geleerd heb mijn moestuin bij te houden, door te kijken naar mijn burens en van hen te leren.

* * * * *

Eerw. Baldwin Schreurs
Woensdag 24 mei 2023